

Önkéntes diákok segítettek a fogyatékkal élő embereknek nemrégiben egy óriási pécsi rendezvényen. Az ANK Gimnáziumának tanulói akkor találkoztak a kerekesszékesekkel, a látás- és hallássérültekkel, a mozgásukban és értelmükben akadályozottakkal, amikor a világhírű Nick Vujicsics, a karok és lábak nélkül élő fantasztikus előadó Pécsen tartott előadást a Sportcsarnokban.

A 11. c-ből **Bóna Gézáné Maksay Mária** tanítványai, többek között **Román Renáta, Németh**

Adrienn, Bánfai Szilvia, Verkman Fruzsina

és

Kiss Henrietta

dolgoztak ezen a rendkívüli eseményen.

- Miért jelentkeztetek erre az önkéntes programra?

- Már korábban is hallottam **Nick Vujicsicsről**, kezdtem a válaszadást Bánfai Szilvia, és érdekelt, hogy ki ő, hogyan él. Ezért több videót is megnéztem a youtub-on, ami még inkább felkeltette az érdeklődésemet. Szerettük volna személyesen megtapasztalni ezt a dolgot, így nagyon örültünk a lehetőségnek, hogy találkozhatunk Nick Vujicsiccsal amikor Pécsre látogat.

- Mi volt a feladatotok, és hogy éreztétek magatokat ez idő alatt?

- Én személyi kísérő voltam, egy gospel kórus tagjával foglalkoztam egész nap, csak rá kellett figyelnem – mondja Román Renáta. Nagyon-nagyon jól éreztem magam, mert azt vettem észre, hogy hihetetlenül nyitottak és kedvesek ezek az emberek. Úgy gondolom, hogy nagyon sokat tanultam tőlük, magamról is. Egy másik diák a kerekesszékeseknek segített a közlekedésben. Ami számára meghatározó volt, az az, hogy mennyire másként állnak az élethez a fogyatékkal élők, mint sok ép ember.

- Szinte egy más világ – folytatta Németh Adrienn. Őszintén bevallom, hogy én a munka során többször is elsírtam magam – mondta most is könnyes szemmel. Nagyon megható és tanulságos volt, amikor az életükről beszéltek.

- Én is egy gospel kórusos, tolószékes fiatal lányt kísértem – veszi át a szót ismét Szilvi. Először nagyon furcsa volt, hogy milyen vidám, és közvetlen. Rá kellett jönnöm, hogy ők semmivel nem másabbak, mint mi, ugyanúgy élnek, beszélgetnek, barátkoznak. Ez nagyon jó érzés volt.

Fruzsina is a kórus egyik tagját kísérte.

- Nagyon sokat mesélt arról, hogy milyen együtt élni a betegségével – mondja. - Sok megható dolgot hallottam tőle. Amikor már egy kicsit jobban összebarátkoztunk, akkor megkérdeztem, hogy mióta vak. Elmesélte, hogy így is született, de ez igazából soha nem zavarta, csak akkor, amikor férjhez ment, és nem láthatta magát a menyasszonyi ruhájában.

Heni szintén az egyik kórustag kísérőjeként tevékenykedett.

- Egy látássérült lánynak voltam a segítőtje. Nagyon különlegesnek találtam, hogy a legjobb barátnője, aki mindig mellette volt, egy hallássérült lány. Olyan aranyosak voltak, nagyon jól összebarátkoztunk. Én is annyi mindent kaptam tőlük, hogy többször elsírtam magam, most is meghatódom, ha róluk kell beszélnem.

- Az előadást milyenek találtátok?

- Az az igazság, hogy én már a videókon is elbőgtem magam, ahhoz, hogy ezt most nagyobb trauma nélkül tudjuk végigcsinálni, nagyban hozzájárult az, hogy előtte tartottak nekünk egy felkészítést. Ezt úgy hívják, hogy érzékenyítés – felelte Szilvi.

- Milyen egy ilyen érzékenyítés?

- Ez egy nagyon jó felkészítés az ilyen jellegű munkákra – magyarázta Adri. Ezt is a Sportcsarnokban tartották, ahová meghívtak különböző fogyatékossgal élő embereket. Velük beszélgettünk, kipróbáltunk különböző dolgokat. Például ülő röplabdáztunk, közlekedtünk, vagy inkább közlekedni próbáltunk a kerekesszékekkel, letakart szemmel mentünk úgy, hogy a vakvezető kutyára bíztuk magunkat. Valamilyen szinten meg tanultunk írni és rajzolni a kezünk nélkül, tehát szájjal és vállal, mert ott volt velünk egy magyar fiú, aki így él. Ez közvetlen volt, életszerű. Ott ültünk vele egy asztalnál, megmutatta ő hogyan ír, aztán mi is elkezdtük az ügyetlenkedést. Megmutatta nekünk, hogy ő is bármit meg tud oldani, csak akaraterő kérdése. De jó volt!

- Bekötött szemmel tapintás útján ismertünk fel tárgyakat - idézi fel az eseményeket Szilvi -, szóval rengeteg mindent kipróbáltunk, miközben természetesen sokat beszélgettünk a fogyatékkal élőkkel a mindennapjaikról. Ezek annyira meghatóak voltak! Rám mindenesetre jobban hatott, mint aztán a nagy napon, a nagy előadó, de persze az is óriási volt.

- Mit gondoltok, mennyiben változtatott meg benneteket ez az élmény?

- Nekem teljesen megváltozott a nézőpontom szinte mindennel kapcsolatban – mondja Adri. Ha például letörik a körmöm, vagy valami (kis nevetés a többiektől!), akkor nem kezdek el azon hisztizni, hogy jaj, Istenem mi történt, mert tudom, hogy másoknak sokkal nagyobb problémái vannak. Mellettük az én gondjaim,

semminek tűnnek. Más lett a fontossági sorrend az életemben.

- Igen, ezzel egyet értünk – folytatja Reni -, mi is ugyanígy gondolkodunk azóta. Nekik sokkal nehezebb dolgokkal kell megküzdeniük nap, mint nap, mégis tudnak örülni az életnek!

- Én szeretnék még többször részt venni hasonló rendezvényeken, foglalkozni a fogyatékkal élőkkel, találkozni velük, segíteni nekik – fejezi be a beszámolót Adri.

- Mindenki így érzi?

Igen, mondják nevetve ezek a fiatal, mosolygós gimnazisták.